

թիւն կը յարժէ արևմտեան ու արևելեան Հայերուն մէջ: Ինքը՝ դեռ երէկ անձանօթ հարուստ մը՝ ալսօր հանրածանօթ մակենաս մը կը դառնայ, և տարիներուն հողովումովը ու Ղուկասեան մրցանակին կանոնադրապէս տրուելովը, պիտի ստանայ ժողովրդականութիւն մը զոր երբեմն տասնեակ հազարներով բուպլի կտակող մը չի գտնէր:

Յոյսէլի իդմիրեանցէն և Աւետիս Ղուկասեանէն ետքը՝ բանասիրական նոր մրցանակի մը հաստատման պատիւը որո՞ւ պիտի վիճակի,— կարելի չէ գուշակել անշուշտ: Բայց միշտ հաճելի է մաղթել որ ալս անգամ ալ մեր հարուստներէն մէկը ըլլար, աչքին առջև ունենալով ալդ երկու գրասէր բարեբարներուն մրցանակները, մեր մտաւոր կեանքին համար անոնց կազդուրիչ ազդեցութիւնը, և մանաւանդ հետեւելով՝ իր մտադրած բարիքը իր կենդանութեանը ընելու առողջ սկզբունքին:

Ս. Գ. ՍԱԹՈՒՆԵԱՆ

«Լուսմարի ընթերցողներին լալտնի է, որ Շուշուա կոնսիստորիալի դէմ լարուցուած էր դատ ինչ որ մի մետրիքական կեղծելու մասին, ի միջի որոց և նորա նախագահ սրբ. Գարեգին Սաթունեանի դէմ. լալտնի է նաև թէ ինչպիսի ուժգնութեամբ լաղթանակ տարաւ ճշմարտութիւնը և Սրբազանը նահանգական դատարանի կողմից անպարտ ճանաչուեցաւ: Սպասուում էր սակայն, որ նա. դատարանի դատախազը կըողոքէ դատական պալատին: Սակայն անցաւ սահմանեալ ժամանակամիջոցը և ըողոք չներկայացուց:»

Արդ՝ ինչպէս լուսմ եւնք հաւաստի աղբիւրներից, գրուում է ալդ հետաքրքրական գործի մանրամասն և պաշտօնական վաւերաթղթերով լի պատմութիւնը, որ շուտով պիտի լանձնուի տպագրութեան:

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Արժանապատիւ Հայր Խմբագիր,

Նրեք ամսից աւելի է, որ մասնաւոր գործերիս պատճառով գրեթէ շարունակ բացակայելով քաղաքիցս՝ աղատ ու խորմար ժամանակ չունեցալ դժբախտաբար «Լուսմարիդ» վերջին համարներին որ և է առանձին լօղուածով կամ գրուածեամբ աշխատակցելու:

Թէն հանգիստից լարգելի ընթերցողների համար մի կորուստ չէ կարող լինել անշուշտ, երբ չը կալ իմ անունը «Լու-